

דבר תורה לפרשת קרח

מאת החייל הקדוש עמיחי רובין הי"ד

סיכום על פי שיעור של הרב עוזי חובב בשיחות הרצי"ה קוק זצ"ל

הרב צבי יהודה חוזר על היסודות בכל שנה ושנה כיוון שאנו יודעים ומאמינים שהתורה נצחית היא. הרב צבי יהודה גם לימדנו שכל שחוזרים אחורה נהיים יותר מבוררים וכולי .
אנו ממשיכים בסיבוכי המדבר.

מה עוד נשאר אחרי כל סיבוכי המדבר? אומר הרב צבי יהודה נשאר עוד שתי הבנות, הראשונה היא להבין מה זה ציבור עד עכשיו עסקנו בעיקר בחטאים שעניינם אמונה בקדוש ברוך הוא.
ההבנה השנייה מתייחסת לכוחה של ארץ ישראל,

קורח טוען שכל העדה כולם "קדושים" לא כדאי להתבלבל מהמילה "קדושים". זה מאוד מרגש "כולם קדושים" אבל הרב צבי יהודה אומר שבאמירה כולם קדושים הכוונה של קורח הייתה שכולם שווים, אבל הרי לא כולם כוהנים. הרב שואל בישראל ותחייתו, האם זה לא נכון שישראל כולם קדושים? לכאורה קורח ועדתו צודקים, אומר הרב. ומסביר הרב צבי יהודה זה נכון שכל העדה קדושים רק שקורח שכח שצריך הרבה רוממות והרבה הכנה עד שיהיה הקודש מבוסס בחיים באמת. כולם קדושים בפנימיות! אבל הקדושה דרכה לצאת מהכוח אל הפועל ועל כן אי אפשר להגיד שכולם שווים. זה מאבק החיים שלנו, מאבק יומיומי - כמה נותנים לקודש להיות מבוסס בחיים, וכמה החיים עוצרים את הקודש. אז ההתבטאות של קורח "כולם קדושים" הוא בעצם זלזול בקודש. יש כאן בעיה רוחנית, זהו זיוף של המציאות. להגיד שכולם קדושים זה אומר ש"הקודש" הוא דבר מאוד רדוד. כולם קדושים אבל צריכים לעבוד על זה קשה מאוד. בתוך עם יש ציבור צדיקים ומה שמייחד אותם זו העובדה שהם יכולים לחיות חיים של קודש בעוצמה גבוהה מאוד. לעומתם, הרשעים יודעים שיש חיי קודש אבל המרחק בין הידיעה עד ללחיות חיי קודש הוא רחוק מאוד ואת זה קורח לא הבין. יש עוד אנשים שלא מבינים אבל מקורח מצופה להבין כמי שנמצא כל כך קרוב אל הארון (מנושאי הארון), כל כך קרוב לשכינה. קורח מגדיר את האומה בצורה כל כך רדודה ומבזה באמירה שכולם קדושים. לבזות את הקודש כל פעם שאתה אומר "כולם" גורם לך לרדת לרמה נמוכה, וזו לא דרכנו. דרכנו היא לקחת אנשים ואיתם לטפס על ההר. שאתה מרים את האנשים למעלה הם מקבלים חיים. אבל, אתה לא יכול להגיד שכל העדה יעלו על ההר כי לטפס על ההר זה קשה. אז כשקורח אומר כולם קדושים זה בעצם כאילו קורח הוריד את הקודש ברוך הוא כל כך נמוך. ואם מי שצמוד לארון הקודש הבין כך, זה עניין שצריכים בו בירור חד, תקיף.
כותב הרב באורות, ישראל ותחייתו: "על כן הוכרח הדבר שירד חיים שאולה להאבד מתוך הקהל, ולהיות לעולם לאות לבני מרי, שלא יהיה עוד כקורח ועדתו".

זו סכנה רוחנית ככה האומה לא תגיע אל ההר הגבוה , כי אם כולם קדושים זה אומר שאנחנו כבר בסוף. אבל, אנחנו לא בסוף אנחנו בחבלי משיח. זו עבודה קשה מאוד. אם הקב"ה אומר לקורח אתה לא משה אז שקורח יכבד, אל תגיד הכל קדוש. כולם זו מילה מרדדת. הדיון למה אהרון זכה בכהונה הגדולה ולא אתה, זה דיון בקטנה. נכון אומרים חז"ל: "עינו הטעתו". מי שלא מסתכל לעומק אז העין מטעה אותו, נראה לו שהכל אותו דבר וזו בעיה. אחת הבעיות הציבוריות הכי גדולות כמו בפרשת שלח לך ובפרשתנו מגיעות מתלמידי

חכמים כמו המרגלים וכמו קורח. תלמידי חכמים יכולים לפגוע באומה. דור שלם שמת במדבר ותלמידי חכמים שנבלעים באדמה אלה תוצאות של שתי עבירות חמורות שאי אפשר לעבור עליהן לסדר היום. מי שמשחק באש של הקדוש ברוך הוא לא קם, אין זכר למרגלים ולקורח - זו בעיה אחת.

בעיה שניה היא הבנת כוחה של ארץ ישראל. הרב צבי יהודה אומר שמספיק שמשה קורא לדתן ואבירם ופותח בדרכי שלום, מספיקות שתי המילים שלהם "לא נעלה" כדי לקבור אותם. אבל, אומר הרצי"ה זו לא רק חוצפה באמירה "לא נעלה". החוצפה של "לא נעלה", לא נבוא אל משה, נובעת מחוסר הבנה מה זו ארץ זבת חלב ודבש. מי שלא מבין את ערכה האמיתי של ארץ ישראל הוא נהיה חוצפן, עז פנים, הכל לגיטימי בעיניו. למה? הרצי"ה מזכיר בקצרה, אומרת הגמרא דם נעכר ונהפך לחלב וכן הדבש היוצא מן הדבורים, למרות ששניהם - הדם והדבורה הם טמאים מתוכם יוצאים דברים טהורים. "ארץ זבת חלב ודבש" - ערכה של ארץ ישראל הוא במהפך, אדמת ארץ ישראל מייצרת מהפכים בשביל זה אנחנו לב העולם. איך מתקנים איברים? כשיודעים להפוך טמא לטהור ומר למתוק. זה הכרטיס שמופיע על דלת הכניסה לגן עדן (הוא של משיח). מי שלא יודע להפוך רע לטוב, מר למתוק שלא יכנס לשם, זו עבודה קשה. מי היה מאמין שמקום יכול להפוך מרע לטוב? אבל קוראים לה ארץ זבת חלב ודבש - יודעת לייצר חלב ויודעת לייצר דבש והיא יכולה לקחת את בניה ואנשיה ולהפוך אותם מטמאים לטהורים (מחומריים לרוחניים). את זה אפשר להגיד על ארץ מצרים! על ארץ של מ"ט שערי טומאה??? אתה אומר שהיא הופכת מר למתוק, חושך לאור, אתם לא מתביישים? [הדיבור הנגוע של קורח ועדתו "כולם קדושים" ועל שקראו למצרים "ארץ זבת חלב ודבש"] זה לא ביצה ותרנגולת זה אותו דבר - "אתה אחד ושמן אחד או מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ". מי שלא מבין מה היא האומה הוא לא מבין גם שהיא צריכה ארץ כזאת מיוחדת עם כוחות כאלו.

ולכן הארץ פותחת את פיה יש גבול לפתיחת הפה ככה אתם מדברים, אני ומצריים באותה רמה? פתחה האדמה את פיה והעלימה אותם - את קורח ועדתו.

הקטורת לשון קיטרא בארמית= קשר - קשר בין ישראל לאביהם שבשמיים. הזוהר אומר קורבן הקטורת הוא היקר והחביב ביותר כלפי קודשא בריך הוא מכל הרצונות שיש לנו בעולם הזה. מה עושה הקטורת? מאחדת, זה עניינה. "פיטום הקטורת כיצד?" אחד עשר סממנים... ואת כולם צריך לאחד עם החלבונה זה קורבן, זה תפקיד הסימנים, לקשר את ישראל לאביהם שבשמיים. לכן אהרון עם הקטורת הולך ומקשר את ישראל מחדש לריבונו של עולם. אהרון עוצר את המגפה ומלמדינו שאין הקטורת הורגת, לא! אלא, העוונות הורגים. ואז מסתיימת הפרשה - "הזר הקרב יומת". יש הבדלים בין קודש לקודש, בין כהנים ללוויים, בין כוהנים לעם ישראל. יש הרבה פרטים שעניינם הוא ללמדנו מי הם גדולי הדור. כשאתה נותן מעשר לכהן אתה זכר מי הוא איש הדעה, איש המחשבה, למי אתה פונה, ולאן העיניים נשואות. זו עבודת הלוויים והכוהנים וזה עניין המעשרות. יש כוהנים, יש לוויים, ויש ישראל. מה מאחד את כולם? אדמת הקודש זה מה שמאחד.

לקרח אין אישה כמו אשתו של און בן פלת. הוא מופיע בתחילת הפרשה ואז נעלם אמר לאשתו וכולי.. [אשתו הצילה אותן] ואון בן פלת ניצל אבל אילולא נשות ישראל הצדקניות גם הוא היה שם [נבלע באדמה]. ללמדנו שהנשים צדקניות, וללמדנו גם שצריך להילחם בכל הכוח גם אם כולל ביזוי אפשרי של אשתו של און בן פלת ובלבד שלא להיגרר אחר כת בעלי מחלוקת. להתבזות זה בעולם הזה. בעלי מחלוקת אין להם חלק לעולם הבא! מסיים הרב ואומר שמה שראינו בפרשת קדושים "קדושים תהיו" שזו גם ברכה וגם ציווי, חוק. אומר הרב צבי יהודה, אתם תהיו קדושים, לא יעזור לכם! על אותו משקל - לא יהיה כקורח ועדתו - הארץ לא תכיל שום קורח ועדתו. אם מחלוקת בודאי לא בשיטה כזאת. מתוך כך בעזרת השם נלך בדרך העולה בית אל עם שמירת הלשון ונזכור שכדי להיות שייך לרשימתו של המשיח צריך להיות שייך לכלליות. ועוד, אם היו יודעים שהיכלו של משיח אמור להפוך רע לטוב אז "קמנו ונתעודד", אז נדע שאפשר להפוך מר למתוק וחושך לאור כדי שבעזרת השם נלמד תורה כזו בארץ כזו.

חודש טוב!

